

РЕШЕНИЕ

№ 23506

гр. София, 08.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 20.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на
прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4484** по описа за **2025**
година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Агенция "Пътна инфраструктура", представлявано от
Председател на УС на АПИ чрез пълномощник юрисконсулт Д. Д. срещу Решение от 10.01.2025г.
по НАХД № 5566/2024г. на СРС, 107 състав, с което е отменен електронен фиш № [ЕГН], издаден
от Агенция "Пътна инфраструктура", с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 вр. чл. 179, ал. 3б от
Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на „МУСАЛА АМ“ ЕООД е наложена имуществена
санкция в размер на 2500 лева за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

В касационната жалба са изложени доводи за незаконосъобразност на постановения съдебен акт,
поради нарушение на материалния закон. Възражава се срещу посоченото от съда, че размерът на
наложената глоба противоречи на изискването за пропорционалност на санкцията като
налагането ѝ, възлиза в колизия и с изискванията на чл.2, §7 от Регламент за изпълнение /ЕС/
2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019г, съгласно който: „Доставчиците на ЕУЕПТ
информират незабавно ползвателите на ЕУЕПТ за всеки случай на недекларирана пътна такса във
връзка с неговата сметка и предлагат възможност за отстраняване на нередността преди
предприемането на принудителни мерки, когато такава е предвидена съгласно националното
законодателство“. Твърди, че новосъздадените разпоредби в Закона за пътищата и в Закона за
движението по пътищата касаят задължение за уведомяване, не внасят каквито и да е било
помени в законоустановения състав на административните нарушения, свързани с неизпълнение
на задълженията за заплащане на пътните такси. Сочи, че те не предвиждат различен по-нисък

размер на наказанията, респективно-санкциите, нито предвиждат различни по вид рестриктивни мерки. Излага още, че за да намери приложение нормата на чл.2,§7 от Регламент за изпълнение – ЕС/ 2020/24 трябва в националното законодателство да е предвидена такава процедура. Твърди, че принципът за пропорционалност/съразмерност е задължителен при преценка на наложената санкция, тъй като е основен сред принципите на правото на ЕС. Счита се, че не може да бъде приложено изискването за пропорционалност и чл.9а от Директива 1999/62/ЕО, тъй като определянето на едно наказание, съобразено изцяло с изискването за съразмерност, но неефективно и невъзпиращо, противоречи както на вътрешното национално право, така и на концепцията, заложена в разпоредбата на чл.9а от Директивата. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което процесният ЕФ да бъде потвърден като правилен и законосъобразен.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, се представлява от юрк. Г., която поддържа касационната жалба, иска се съдът да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение на СРС като неправилно и да потвърди ел.фиш. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Ответникът – „МУСАЛА АМ“ ЕООД чрез процесуалния си представител адв. И. оспорва жалбата и поддържа писмен отговор. Счита, че решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила, претендира разноски по списък.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК във вр. с чл. 63в, ал. 1 ЗАНН, от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

„МУСАЛА АМ“ ЕООД е собственик на пътно превозно средство-влекач модел/марка „В.“ “ с рег [рег.номер на МПС] , категория N3, клас ЕВРО 5, с 2 оси, с технически допустима максимална маса 18000, в състав с ремарке с общ брой оси 5.

На 16.07.2021 г. около 15:28ч. в [община] по път А-6 км 50+427, с посока нарастващ километър, пътен участък, включен в обхвата на платената пътна мрежа, от устройство, елемент от електронната система за събиране на пътни такси, било засечено движението на автомобил модел/марка ""В. ", с рег. [рег.номер на МПС] . клас ЕВРО 5, с 2 оси, с технически допустима максимална маса 18000, в състав с ремарке с общ брой оси 5, за който нямало данни за заплатена тол такса.

Издаден е електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата № [ЕГН], с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр. чл. 179, ал. 36 ЗДвП на "МУСАЛА АМ" ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 (две хиляди и петстотин) лева за нарушение на чл. 102, ал. 2 ЗДвП.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че издавайки атакувания електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 36 от ЗДвП, вместо да състави АУАН и последващо НП, АНО е допуснал съществено процесуално нарушение, с което са накърнени императивни законови разпоредби, а същевременно са значително ограничени и правата на нарушителя да упражни

ефективно правото си на защита като възрази по смисъла на чл. 42, т. 8 и чл. 44, ал. 1 ЗАНН, представи доказателства в подкрепа на своите твърдения и евентуално – оспори фактическите констатации на контролните органи. Отделно от това СРС е анализирал условията и реда за изграждане и функциониране на смесената система за таксуване, определени с Наредба на МС в съответствие с изискванията на Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999г относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, както и чл.9а от същата, съгласно която „Държавите членки установяват съответен контрол и определят система от наказания, приложими за нарушаване на националните разпоредби, приети по настоящата директива. Те предприемат всички необходими мерки, за да гарантират прилагането на санкциите. Санкциите трябва да бъдат ефективни, съразмерни и възпиращи“, но и съобразени с общите принципи на съюзното право. СРС се позовава на съдебна практика и приема, че принципът на пропорционалност изисква от една страна наложеното наказание да съответства на тежестта на нарушението, и от друга при определянето на наказанието и на размера на имуществената санкция да се отчитат конкретните обстоятелства по случая. Според СРС е налице предварително определен размер на имуществена санкция, който не подлежи на индивидуализиране спрямо всеки конкретен случай, съобразно неговите особености, изминато разстояние, дължимата такса или други обстоятелства от техническо естество. Изведен е извод, че санкционната разпоредба на чл.179, ал.3б от ЗДвП противоречи на принципа на пропорционалност, доколкото не позволява да се вземат предвид конкретни обстоятелства за всеки отделен случай, а размерът на санкцията надхвърля значително дължимите пътни такси, което от своя страна се явява допълнително основание за отмяната на оспорения електронен фиш.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

С обжалвания електронен фиш на дружеството е вменено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба собственикът на пътно превозно средство (ППС) е длъжен да не допуска движение на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за пътното превозно средство не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП според категорията на ППС. Съгласно чл. 179, ал. 3б, изр. 1 и 3 от ЗДвП собственикът на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, включително в резултат на невярно деклариран данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от ЗП, се наказва с "глоба" в размер 2500 лева, а ако е юридическо лице/едноличен търговец – с "имуществена санкция" в размер 2500 лева. Когато в свидетелството за регистрация на пътното превозно средство е вписан ползвател, имуществената санкция по ал. 2 се налага на него / чл. 187а, ал. 3 от ЗДвП/

Настоящата инстанция изцяло споделя изложените от въззивната инстанция доводи за допуснати съществени процесуални нарушения и необоснованост на обвинението. Обжалваният електронен фиш е издаден преди 13.02.2024г. – датата, на която с ДВ бр. 13 от 13.02.2024г. е изменена разпоредбата на чл. 189ж от ЗДвП, следователно към момента на издаването му не е възможно ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушител по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП с издаване на електронен фиш при условията на чл. 189ж от ЗДвП.

Крайният извод на съда се явява правилен и с оглед постановеното от СЕС по дело С-61/23 Решение от 21.11.2024 г., че член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в

него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на "компенсаторна такса" с фиксиран размер.

От посоченото следва, че санкционната разпоредба на чл.187, ал.2, т.3 във вр. чл.179, ал.3б от ЗДвП, предвиждаща „имуществена санкция“ в абсолютен размер от 2500 лева, противоречи на съдържанието се в чл.9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури изискване за съразмерност на предвидените наказания, доколкото от страна на законодателя не е оставена възможност наказанието да бъде индивидуализирано, в частност като се отчитат характерът и тежестта на нарушението и всички други обстоятелства, които имат отношение към обществената опасност на деянието – например категорията на управляваното ППС, изминатото разстояние, за което не е заплатена тол такса и други подобни. Не е възможно тази разпоредба да бъде тълкувана по начин, който да гарантира съответствие с принципа за съразмерност на наказанията, установен в чл.9а от Директивата, доколкото, както вече се посочи наказанието е определено в абсолютен размер и съдът няма правомощие да определя наказание извън посочения в закона размер. При тези обстоятелства съдът приема, че налагането на имуществена санкция във фиксиран размер от 2500 лв., за което е издаден процесният ЕФ, се явява направено в противоречие с принципа за съразмерност, което противоречие на самостоятелно правно основание обуславя незаконосъобразността на процесния ЕФ. При тези обстоятелства съдът приема, че единственият възможен изход е санкционната норма да остане без приложение, което следва да има за последица отмяната на електронния фиш.

При съобразяване със задължителното тълкуване на съюзното законодателство, дадено с Решение от 21.11.2024г по дело C-61/2023г на СЕС, се налага изводът, че оспореният пред СРС електронен фиш е издаден в противоречие с принципа за съразмерност на наказанията, въведен с чл.9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999г относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури, поради обстоятелството, че наложеното наказание е предварително определено в абсолютен размер, без да е оставена възможност за неговата индивидуализация.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с чл.63д от ЗАНН, искането на ответника за присъждане на адвокатско възнаграждение е основателно. Касатор е направил възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар в размер 650лв. Същото е основателно и следва да се присъдят рзноски в размер на 550 лева съгласно чл.18, ал.2 вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба№1 от 09.07.2004г за възнаграждения за адвокатска работа /Загл. Изм.- ДВ бр.14 от2025г/

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 10.01.2025г. по НАХД № 5566/2024г. на СРС, 107 състав, с което е отменен електронен фиш № [ЕГН], издаден от Агенция "Пътна инфраструктура".

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура" да заплати на „МУСАЛА АМ“ ЕООД, представлявано от управителя Л. А. М. съдебни разноски по делото в размер на 550 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.